

Universitätsbibliothek Paderborn

**Martini Bonacinæ Vtrivsque Signatvræ Referendarii
Compendium Omnim Operum de Theologia Morali,
omnibusque conscientiæ nodis**

Bonacina, Martino

Coloniæ Agrippinæ

Qui ab illis absolvant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41152

Casus reservati.

Vide v. *Confessarius, Episcopus, Pœnitentia, Hæresis.*

1. Peccata quæ reservari consueverunt à legitimo Superiori, non sunt peccata merè interna (quamvis absolutè possint reservari) neque vehialia; sed peccata mortalia gravia externa, & ita expedit saluti animarum. Hinc sit, ut ille non incurrat casum reservatum, qui facit opus externum non sufficiens ad mortale, etiamsi animus internus fuerit peccaminosus mortaliter. *tom. I. de Pœnitentia Sacramento, disp. 5. qu. 7. punct. 5. §. I. num. 3. & 4.*

Qui ab illis absolvant.

2. Superior qui reservavit, v. g. *Summus Pontifex, Episcopus, aut Generalis alicujus religionis;* & Superior ipsius reservantis habet facultatem ordinariam & directam absolvendi à casibus reservatis: quia qui potest ligare, potest etiam solvere. *Ibid. §. 2. num. 1.*

3. *Summus Pontifex* nullum peccatum reservare consuetus, nisi ratione excommunicationis, seu censuræ adjunctæ: quâ censurâ ablatâ, pœnitens à quolibet Confessario absolvit potest. *Ibid. num. 4.*

4. *Archiepiscopus* non potest subditos suorum suffraganeorum à casibus reservatis absolvere, excepto casu visitationis provinciæ, vel causa appellationis ad ipsum. *Ibid. num. 5.*

Episcopus incidens in casum reservatum, potest ab *Archiepiscopo* absolviri, si ei se objiciat: aut à *Confessario* quem ipse *Episcopus* elegerit, si facultatem habeat absolvendi alios in eundem casum incidentes: nec refert, quod ejusmodi casus sit reservatus *Summo Pontifici*. *Ibid. n. 6. & 7.*

5. Ille facultatem habet delegatam absolvendi à reservatis, qui facultatem obtinuit à Superiori, habente ordinariam. *Ibid. num. 8.*

6. Simplex Sacerdos non potest absolvere peregrinum habentem casum reservatum in loco ubi confitetur, sed non reservatum *Episcopo* proprii domicilii: est enim judicandus juxta leges loci in quo confitetur. *Ibid. num. 11.*

7. Qui

7. Qui à Sede Apostolica obtinuit facultatem absolvendi ab omnibus censuris, non potest absolvere à reservatis contentis in bulla Cœnæ Domini, aut ab Episcopo loci reservatis. Ita decernit Bulla Clementis VIII, quæ incipit: *Sacra Congregatio, &c. Ibid. n. 14.*

8. Habens facultatem absolvendi à reservatis spatio aliquorum dierum, potest absolvere pœnitentem, qui intra tale tempus incurrit casum reservatum; modò pœnitens intentionem habeat præstandi ea, quæ ad consecutionem Jubilæi sunt necessaria. *Ibid. n. 16.*

9. Si concedatur Jubilæus obtainendus in una ex duabus hebdomadis, qui illum in prima obtinuit, non potest adhuc in secunda absolviri à casibus reservatis, si in eos inciderit. *Ibid. num. 17.*

10. Pœnitentes habentes casus reservatos, quos Confessarius absolvere non potest, remittendi sunt ad superiorum; nisi forte ipse Confessarius velit petere facultatem à Superiori, qua possit pœnitentem absolvere: quam facultatem pœnitenti per se, vel per alium, tenetur petenti Superior per se loquendo concedere, nisi aliter exigat bonum pœnitentis. *Ibid. n. 18. & 19.*

11. Confessarius non debet absolutionem pœnitenti denegare, quoties certò novit incestum commissile. *Ibid. n. 22.*

12. Confessarius non potest denegare absolutionem pœnitenti, quem non certè novit absolutionem indignè petere; neque ei quem alias vidit peccantem, sed credit alteri ritè confessum fuisse. *Ibid. n. 23. & 24.*

13. Pœnitens habens peccata reservata, & non reservata, non potest præcisa necessitate, seu rationabili causa confiteri sola reservata Superiori, ut à reservatis sacramentalem absolutionem obtineat; consequenter neque Superior potest auditis solis peccatis reservatis absolutionem impendere, transmittendo pœnitentem ad inferiorem pro non reservatis. *Ibid. §. 5. num. 1.*

14. Superior dum absolvit à reservatis, non auditis non reservatis, dicitur sacramentaliter absolvere. Hinc colligitur duplex sacramentum, & duplum effectum recipere, qui à Superiori à reservatis, & ab inferiore à non reservatis, absolvitur. Neque obtainens à Superiori absolutionem reservatorum

servatorum, tenetur inferiori peccata tam reservata, quam non reservata manifestare. *Ibid. n.2. &c. seq.*

15. Sacerdos qui non habet facultatem absolvendi à reservatis, non potest præcisâ necessitate, vel rationabili causâ absolvere pœnitentem à non reservatis, ipsumque mittere ad Superiorē pro reservatis. *Ibid. n.5.*

16. Sacerdos qui necessitatē habet celebrandi, sed care copia Sacerdotis approbati pro reservatis, debet inferior Confessario confiteri, ut directè à non reservatis, indirectè vero & consecutivè à reservatis absolvatur cum onere adeundi postea Superiorē pro absolutione directa reservatorum. *Ibid. n.6.*

17. Pœnitens qui per oblivionem peccatum aliquod reservatum, aut censuram prætermisit, tenetur cognito peccato aut censurā Superiorē adire; non tenetur tamen Superiorē repetere peccata. *Ibid. n.7.*

18. Obstrictus necessitate communicandi, vel celebrandi potest ante communionem, vel celebrationem confiteri peccata etiam reservata, si non habeat facultatem Confessarii, qui à reservatis & censuris absolvat, cum onere præsentandi se postea Superiori pro absolutione reservatorum, vel censoriarum. *Ibid. n.8.*

19. Potest una reservatio auferri, aliâ remanente, non solum si loquamur de reservatione cum censura, verum etiam de reservatione sine censura. *Ibid. n.10.*

20. Quilibet Sacerdos approbatus ad confessiones audiendas, potest in dubio facti cadentis sub reservationem absolvere, nisi aliter in jure decernatur in aliquo casu, aut nihil adsit sufficiens præsumptio in contrarium de reservatione paceti, quia in dubiis melior est conditio possidentis. *Ib. §.4. n.1.*

21. Dubitans dubio propriè dicto se compleuisse peccatum, quod constat esse reservatum, potest à quilibet Confessario approbato absolviri. Secùs dicendum de Sacerdore dubitante de jurisdictione, qui directè absolvere nequit à reservatis, alioqui enim exponit se periculo male absolvendi. *Ibid. n.2. &c. seq.*

22. Sequens opinionem probabilem circa facultatem absolvendi, validè absolvit Ecclesia tunc supplente jurisdictionem. *Ibid. n.5.*

23. Absolutus tempore Jubilæi à Confessario approbato remanet absolutus à reservatis, etiam habentibus annexa censu

censuras: non remanet tamen absolutus à reservatis oblitis, si Confessarius non habuit intentionem absolvend.; cuius defectu reservatio non tollitur per quamcumque absolutio- nem etiam collatam à legitimo Superiore, facultatem reser- vatorum habente. At pénitens remanet absolutus à reser- vatis, etiam si illorum absolutionem expressè & explicitè non petat. Remanet præterea absolutus à reservatis pénitens, quem Confessarius intendit absolvere virtute Jubilæi, vel si- milis privilegi. Similiter qui petit à Superiore absolutio- nem reservatorum, si quibus detineatur, remanet absolutus à reservatis oblitis. Ibid. § 5. n. 1. & seq. usque ad 8.

24. Qui virtute Jubilæi absolutionem obtinuit à Con- fessario approbato, sed inculpabiliter oblitus est alicujus peccati reservati, potest deinde curlibet simplici Confessario peccatum oblitum confiteri: nam reservatio censetur ablata per confessionem, tempore & virtute Jubilæi factam. Ibid. n. 8

25. Pénitens qui virtute Jubilæi confessus est sua pecca- ta Confessario approbato, non remanet absolutus à peccatis cum ipso Confessario commissis, sive illa aperuerit, sive obli- tus sit, Ibid. n. 10.

26. Prohibitio audiendi, vel absolvendi complicem in confessione, respicit quælibet peccata mortalia Ibid. n. 11.

27. Confessarius non potest pénitentem complicem au- dite (præcislo mortis articulo) in prima confessione, quam pénitens facit post peccatum cum Confessatio commissum, secus dicendum in sequentibus confessionibus. Ibid. num. 13. & seq.

28. Quis tempore Jubilæi fuit absolutus à censuris, & à peccatis reservatis, remanet directè absolutus, etiam si postea non præstet cætera quæ ad Jubilæi consecutionem præscri- buntur, modo confessus sit animo præstandi cætera ad Jubilæi consecutionem necessaria. Imò vero absolutus à reser- vatis, vel à censuris tempore Jubilæi, non reincidit in casus reservatos, vel in censuras, etiam si postea voluntariè præter- mittat ea quæ ad lucrandum Jubilæum præscribuntur. Ibid. n. 16. & seq.

29. Confessarius qui à censuris malè absolvit péniten- tem, quem absolvere non poterat defectu jurisdictionis, debet absentem absolvere obtentâ facultate absolvendi: nam absolutio censurarum ferri potest in absentem & ignoran- tem, & ex parte in peccato mortali: secus dicendum de-

Confessario qui male absolvit pœnitentem à peccatis, quem absentem non potest iterum absolvere; quia absolutio sacramentalis non potest dari absenti, id est, ei qui jam recessit conspectu Confessarii. *Ibid. punct. 6. num. 1. & 2.*

30. Confessarius debet pœnitentem à se malè absolutum admonere, vel saltē curare ut iterum sibi confiteatur ea peccata, quæ commisit ab ultima confessione sibi facta, simul etiam curando, ut pœnitens se accuset de peccatis alias confessis: pœnitens enim per hujusmodi accusationem censetur iterum eadem peccata confiteri; modo Confessarius adhuc memor sit statūs pœnitentis: & sic debet Confessarius consulere salutipœnitentis. *Ibid. num. 3.*

31. Nulla ceremonia accidentalis in pœnitente, aut Confessario necessaria est necessitate Sacramenti, vel præcepit. Nominis ceremonia accidentalis non veniunt actus pœnitentis, qui sunt partes & materia Sacramenti; hos enim constat necessarios esse ad pœnitentia Sacramentum. *Ibid. punct. ult. n. 1. 2.*

A D D I T I O.

Concedens casus reservatos, si aliquid specialiter nominet, cætera similia concedere intelligitur: quod si aliquid cipiat, cœtera similia videtur excipere.

Vid. *Nav. c. 27. n. 261. Fu. eo. Ver. num. 1.*

Sublatâ reservatione Papæli per privilegium absolvendi culpa, vel censura, censetur etiam sublata reservatio Episcop., circa eamdem culpam.

Nav. c. 27. n. 254. Tolet. c. 14. lib. 5. Navar. l.c.

Sacrilegium reservatum Episcopo, intelligitur solùm, quo violatur locus sacer furto, aut sanguine, aut seminé, non autem luxuria personæ sacræ: ubi quidam advertunt, ex jure Episcopo non sacrilegium, sed fornicatum reservari.

Tol. lib. 3 c. 14. Sylv. ver. casus Sacrilegium, & omne sacrilegium dicit Episcopo esse reservatum, idem Navar. l.c. n. 262.

Si quis oblitus casuum reservatorum, absolutus est à potente, & intendente absolvere illum ab omnibus, quod semper intendit, qui absolvit, potest absolvit ab illis postea per quemcumque confessorem, quia jam non sunt reservati. Idemque dicendum de illo, qui reservata quidem confessus est,

est, & ab illis absolutus, sed animo incapaci absolutio-
nis.

Navar.c.26. n.13. Covar.c.alma, i p. §. II n.12. Anton. 3.p.
tit.14. cap.19. §.17. Sylv.conf.i. qu. 9. Cajet. vers. casuum reservu.
Suarez disp.31. de pœnit. sect. 14. Navar.c. cùm consideret. §.cau-
tus, depœnit. d 5.n.30. &c.26.nu.13. Idem ferè Sylv.confess.I.
§.7. Zerola in prax. pœnit. c.13. q.18. ex Ang. Palud. Covar. in
c.alma mater. p. 1. §. II n.12.

Idemque dicendum de illo Sylv. confess. i. num. 21. Ang. de
confess. p.23. Cajetan. vers. casus. Fu. eod. num. 4. D. Anton. p. 3.
tit.14. num 17.

Casus reservati in religione, non habent locum in Novi-
tii, antequam per vota admittantur, ut neque præceptorum
obligatio.

Censura.

Censura in communi.

Vidē v. Excommunicatio.

1. Censura est poena spiritualis, inficta ab Ecclesiastica
potestate, privans hominem baptizatum usu aliquorum spi-
ritualium per ordinem ad salutem. Hinc patet peccatum
mortale non esse censuram, quia non est poena Ecclesiastica,
sed malum culpæ. tom. I. de Censuris in communi, disp. 1. qu. I.
punct. 1. num. 1. &c seq..

2. Censura triplex est; excommunicatio, suspensio, &
interdictum: differunt ab irregularitate, cessatione à divinis,
& degradatione, seu depositione, quæ non sunt censuræ.
Censura excommunicationis, suspensionis & interdicti alia
est à jure, ut quando fertur a legislatore cum intentione con-
dendi legem, seu statutum generale perpetuum, injuncta
transgressoribus poena censuræ. Alia est ab homine, quæ
fertur à Superiori: aliquid præcipiente, non intentione fe-
rendi præceptum, sed transitorium. Alia est lata sententia,
quæ ipso facto incurritur absque alia judicis sententia; alia
est ferenda, quæ solummodo est comminatoria, & non in-
curritur ante sententiam judicis. Cognoscitur censura esse
latæ sententiae, quando in lege ponuntur istæ particulæ, ipso
facto, ipso iuro, aut lata sententia; aut quando cum censura
ponuntur hæc adverbia, confessim, statim, illico, continuò, ex-
tunc, omnino, prorsus, inconvenienti, mox, protinus; aut quando